

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

— Πάμε, λογία, πως είπε
ο διοικητής του Συντάγματος, ένα
επάλιο και σύντομο,
πέντε -
έξη μήνες,
και τήγανε
νά έπιτάξης

τίποτε, έδω στά γύρωθεν χωρών, νά
φανε οι στρατιώτες, γιατί συσσίτιο
αρθρού δὲν θάχουμε ...

— Σαν τί νά έπιτάξης; φύτησα.

— Οι βοητές. Βόδια, πρόβατα,
κατσικια...
— Και κότες;

— Βρέ κουτέ, μέ κότες δά λορά-
σω τοὺς φατάρους; Γιά λεχονές
η γάλαναρχοντώντων τοὺς πέμπεσες;
Ο διοικητής είχε μεγάλο ζέηρο.

Η Επικελητεία, μή μπορούσα νά
προφτάση τὸν προελάνωντα στρα-
τὸν, έρχοταν ἀπό πάνα καλ... έτσι ώρα
τὰ τρόφιμα αὐτή! Και σ' στρατώ-
τες μέναν νηστίσια καὶ προχωρούσσαν
χωρίς νά τρώνε. Μά ωμως, πού
θά μέναν έκει μά και διὸ μήρες;
Ο διοικητής μας σάκεθηρες πούλιν καλι-
νά έπιτάξης έδω από τὰ γήρωθε
Βούλγαροχώρια.

Κι' άκινα πό καλλίτερα, νά άνα-
θέσῃ τὴν ἀποστολή αυτή σ' εὑένα,
πού ημουν ού πλέον...άνακαμόδος!

* * *

Κρήνασμε, λοιπόν, έξη επέζωνοι κι' έγω «επί κεφαλῆς», διεμινύμενοι
στό...εγνωστον, πρός ειρήνειν τροφί-
μων.

Χωρία γίνων, μαρανί, μάτιν στις
βαναταλαγές και κάτω στον κάμπο,
μέσα στον δένδρο, ίπτησαν άρκετά «Αι-
λά» χωριά Βούλγαρων πού φοιτούσσενοι
οι κάτοικοι τους είχαν φύγει. Σὲ μερι-
κή βρίσκαμε, έδω κι' έκει, καμία πα-
λιογέλαδο απήμενη, άλλα οι επέζωντα
δὲν τὴν έπιασαν.

— Τὴ βάδα μας θά φαμε! λέγανε,
κι' είγαν δίκη.

Σ' ένα χωρίο βρήγαμε και' ένα μο-
σχαρά, τόσο μικρό και' χαροπό, πού
τήραμε και' χαρόταν μέσα σ' έναν έ-
σομο κήπο. Μά από διπόδισα έγιν νά
το έπιτάξων.

— Η γειάδες είνε μεγάλες, τὴ πο-
σχαρίσια είν ιμαρά, μου είπε ο ἐκ τῶν επέζωντων Κοντομήτσος. Τότε
οι άδεις τί θά φάν;

— Θά φάν...είμας, είπε ο δεύτερος επέζωντος, σάν γρίσοντες πάνω ἀ-
δειανοί, ή θά φάν τὰ φέται τους!...

Μέσα έκει στὶς θυμανίες, κοιμούταν μιά χωριστοπούλα...

— Έπιστος ν' ἀγαλάσσω τὸ κορινή της,
ένα κορινή γεορ, σημιτό και' δινατό,

και' πάλι τὴν φύλησα στὸ στόμα.

Επεινή αναδέστηκε, γύρισε λίγο,
στὸ δέντρο απόνα φιθισμένη, και' ού' ἀ-
γκάλιασα μηχανά, φιθισμένας, σάν
τὰ παραπλίδες :

— Βάντζο! Βάντζο! Μόι Βάντζο,

μίλα μον!...

Κατάλαβα δικέ μέ πήρε, μέσα στον
έπινο της τὸ βένθισμα, πού τὸν έκανε
σάν ληθαργικό, τον μεμπειριο της, ή ζέ-
στα, για τὸν άρρωστοντοσικό της, ί-
σωσι, ή τὸν φίλο της.

— Αιούπτα μας (άγαπή μον)! τῆς
είτα κι' έγω, γά νά τὴν ἀποκομήσω.

Τὸ κορινή της, τὸ ιδωμένη θλαφρό,

μοσχοβούλοντες μ' ένα άρρωστα ζηρόν
ἀγιολούλουνδην, και' σάν φύλησα τὸ λαιμό της, μιά μιροδιά βασιλι-
κού, καρφωτούλουντες και' μαντζούνας ἀναδόητης και' μὲ πλημμύρισε...

Και' ο θλιος έζωγε τὰ στάγνα και' έφογε τον κάπου τὰ
ζόρτα και' τὰ βάτανα, και' μιά μωροδιά χορταδών ζεστόν, τριμενόν
ζουλιονδην και' άχιρόν πού σηγασμόντα, έβγαινε ἀπό παντον κι' μέν-
θαινε στὸν καθαρό και' ζάστερο ούρανό, σαν δόξα και' ζημία τον ζε-
στον καλοφωριδην, στὸ θέρος τῶν πάντων.

Ζεστανομήν πιό πολύ, έπανθηση τόρα η θυμωρη χωριστοπούλα κι'

άνωδέντηκε, και' σηρώθητε τὸ πονόπασσό της πιό υψηλά, κι' έλαυψε η

γυναικί ωμωριά της, μέσα στὶς στά-
γνα και' τὰ δεμά-
τια τη χρυσό, σαν
δίνια στὸ χρυσό δι-
παστήριον πού προ-
σέρχεται στὸ ζεστόν
και' δινάτα δέθ, τὸν

θλιο, τὸν μεγάλο και' άσπλοτο θεό
μαζε ζεστής και'
καλιστανής ιμέ-
ρας, πού είνα γε-
ιατρή ἀπό τὸ φάν,
τη λάμψι τοι, ι-

άπο τὰ θυμιάτα
του... Παρασάτο
ένα θλιο μαζ

— Ενα ρλογο μας κύττασε...

— Ενα ρλογο μας κύττασε...</p

κατέπιε, και μέσα στό θερισμένο πεύκο χωράφι, κατί παταρούνες ξαναχαν, σαν άναυλενάκωδονα, πού άποψεναν από μάτι μεγάλη έφουται πορχαΐα...

Όταν όλοι είβανον με βροήραν, ή 'Ελληνοβούγαροι είρηνη-έγκη πεύκη έφουραφη! ...

Για την Ντάνα ('Ισοδάνα), ο Βάντζος είχε πεύκη έξαρανοθή! ... Ο 'Ελληνος στοιτός προχωρούσε, προνυρωνόσε, και έπεινη λίγα ή κατεπεινέν για, ή έθροισε, πού δίδει τά καλά της, ποιητήν και αδιάφορη, στών νέους της κυρίων και καταπτητάς της, διος τά έδινε και στους παλιούς.

Οι είδοντος έργοντουσαν σφρυγίοντας, φονιάζοντας και σαλαγόντας, ψαμμιά γίρουσσαν βαθία, γελάδες και μοσχάλια, ενήλικοι στηνέαν μέτροντας κι από τον έαστο τους! ...

— 'Αντε, πού νά σάς φάω ων μίσους, νά σάς φάω ... φονιάζε στά ζωά ένας απ' τους ειλούντους.

— Και δέν τον πεύκη, καλάτερα; τον έλεγε ο άλλος.

Όταν μέ είδαν να προβάλλει, γεμάτος άχρια, από τη θευριά, σάν απελαφιαρίσμενό βάρος, προτινάτας από το ζέρι την Ντάνα, πού είπαν:

— Ονέρ, Βουνόγαρος, η γελάδα μας στειλεί, υπό τον λογιά, που να ιτάζουν;

Έδωροντας στην Ντάνα τρία βράδια, από την έπιταξη, και άλλα πέντε στο μοναστήρι το 'Ελληνο, ποι κοινηθήσαν το βράδιο, για νά μις δώση την ενήγη του ή γηρούμενος.

— Ελλογήμενά, τέρνα μον, νά είσθε, μας είπε, διαν φρέγανε, προβάλλοντας από ένα ξύλινο χαράγμα τον μοναστηριού, και πάντα νά νιάζετε! ...

Οι είδοντοι έβγαλαν τά φέσια τους, θεριά γίρουσσαντας...

Έδωσαν άρσα διό βράδια σε μιά γριά κουτοή, πού έρχοταν από κοντά, σκονίζοντας για το μοναδικό της βράδι, πού της πήραν σε ειλούντα, τρία σε έναν Επιφτωτή Βουνόγαροπαθή, που βρίσκεται στο δρόμο, άλλα τεσσέρα σε κάτι 'Ελληνες, ένα μας γάληρο καθόδη τά φέρνει, και όπαν γριόσιαν σε σύνταξην δεν είλεσαν παύρι ένα μονάρχη βράδιο.

— Εφτά σε όστειλα, μας είπε ο διοικητής, ο δοπος είχε πεύκη έινοντανητεί την προφοράνια τῶν στρατιωτῶν,

καλ...όχτη γρίστεται πάσο! ...

Αντρό ήταν όλο-όλο.

Δεν μας έτιμωρος. 'Αλλως τε, χαρά μεγάλη βασιλείες σ' όλολκηρο τό συνταγμα. 'Από παντού έρχοντουσαν ειδήσεις ότι νισούσε σ' όλη τη γραμμή και από διά στρατούς μας ποσελάνει, ποσελάνει, επί έδαφους πεύκη παλιόν Βουνόγαροικού, καταδίωκον τούς έθρονές μας...

Και μέσα στις νέες καταπτήσεις, πού έπανεν έξεινη την ήμέρα ο μαζόμενος 'Ελληνομύδος στα Βουνόγαροικά έδιψεν σπέρθησε διά πονηρήν πάνω προστεθή άδωνα και ή κατάστησε μας Βουνόγαρινζ...καρδιάς! ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΑΓΝΗΤΗΣ!

Ο περίφημος Γάλλος περιηγητής Ζουλέν, μεταξύ τῶν παραδόξων, πού είδε στις χώρες τῆς θερήνων πού περιηγήθηκε, άνατρεξε και τό έξις στό βιβλίο του :

« Ήμουν στον Κούκασο, κι' ένω πεζοπορούσα μιά μέρα, κι' έπιασε δυνατή βροχή. 'Έτρεξα τότε νά ματο μέσα σ' ένα σπίτι. Η οίκοδεσποινα μέ δέχτηκε με ίπτορεωτή εγγένεια, μέσα σε μιά κάμαρα, πού δέν έγιε σχεδόν κανένα έλαφρο έπιπλο. Θέλησα νά κατνίσω ένα έγκαλα την απομένεια σιγαρούτη μου, αλλά έτεινη τή στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα μιά κοπέλλα δώδεκα περίπου χρόνων, ή κάρη της κυρίας πού μέ φιλοξένησε. Παραπήγασα μέμενος την έξαρσετήν λαμψή τῶν ματιών τῆς κοπέλλας απήτης, ή όποια προχώρησε νά μέχαρετο. Τότε διώρισε συνένη κάτι, πού μ' άφησε καταπλήκτον. 'Η σιγαρούτη μοι, πού την έλεγα άπαντα στό τραπές, ώχρισε νά κορωπάν! ... Ή οικόδεσποινα τότε, χωρίς νά μού δώση κανιά έξηγησι, ανοίξε τό παράθυρο πού έβλεπε στό δρόμο και είπε στην κόρη της νά σταθή μπροστά σ' αυτό. 'Ε, λοιπόν, δι, είδαν τά μάτια μου τη στιγμή έκεινη τό θεώρησα—και τό δευτέρο άσκοπη—θάδα. Η βρογή ήνων έπειτε κανονιάζει στό δρόμο, άφησε μέλεσος νά μπάν μέσα στό δουμάτιο, από τό ανοικτό παράθυρο, και νά πετήτη απάντω στήν κώνη, πού χαμογελούσε, μολενότη τά φωνή της είχαν γίνει πούσκες. Ή έλοχδορπίστησε απήτη τής βρογής και τή πρήματα τῆς σιγαρούτης μοι, είπε άδωναν νά έξηγηθούν, παρά διά παραδεχθούν μέτι τό σώμα τῆς κοπέλλας έκεινης ήταν προκατισμένο με τεραστική παγητική δίνων, κι' απήτη άσφαλτος θά συνέβαινε. »

ΜΙΚΡΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ

Τί γράφει για τήν γατοφύλια σ' Θεόβιλος Γκωτιέ. Μεγάλεις φίλει και μεγάλεις έχεις τήν γάτας. 'Η δυσίσ ενές λατίνου ποιητέν. Για ν' χαρεράν μαργαριταρένιο περιέδροιο στην φύσιν του. 'Ο Τευρκευτός Τάσσος και τα φεγγοσέλκα μάτια τής γαταράς του. 'Ένας ώρας του Σχατάρινθος γιατις γάτες. 'Η γυνικίες και τη γάτες, κτλ.

Ο περίφημος Γάλλος ποιητής Θεόβιλος Γκωτιέ έλεγε ότι ένας πραγματικός ειώδηστος άνθρωπος δεν μπορεί παρόν να είναι γατόφύλος!

Τά λόγοι αύτα τον Εγνατέ διωραλούγοντανταράς κατά την γνωμήν μας—τό γατιά ο περισσότερος από τους μεγάλους ποιητάς, συγγραφείς ποιησιών και ωληνούς καταλέγεντας, ήσαν γατόφύλοι.

Και βέβαια δεν είναι τεράποντό γεγονός ότι, από τους διασήμους συγγραφείς της Γαλλίας μονάχα δύο μισθώνται της γάτες, διό Βόλταρος και διό Φοντενέλ.

Ο πόδις των κρούων άγαποδείται υπερούλαντα στην πάνινη, τά δύκα, καθώς ζέρεται, έχοντας έξαρσεις λογαριασμούς με τίς γάτες, κι' ό δειπνερος δεν γονεύει της γάτες, γιατι τρώνε τά σπουδαία. 'Οστόσο, ο ποιητής μόνον τους έπονταν είχαν γέμαλη άδυναμία στίς γάτες τους.

— Ένας Λατίνος ποιητής, για νά μάροδαν ένα σπάνιο περιθέριο μαργαριταρινό για τη γάτα του, δεν διστολεύτηκε καθόδου νά πουλήση τό μεγαλεπίδειο μέρος της περιονίας του.

* * *

Ο Τουρονάτος Τάσσος, σ' ένα από τά δεκατετράστικά του, παραποτέ τό γατάκι του νά τον χαρίσει τής νύχτες τό φέντε τῶν ματιών του, γιατι ήταν τόσο φτωχός, ώστε δεν μπορούσε ν' άγορασε τή κεράμη που τον χρειαζόντανταν για νά γράψῃ.

Ο Σπατούρανδος, πού είχε πληγωνισμένο τό γάτο Μιάτο τον Ηλία της Λεόντου τον ΙΒ', άγαποδείται μέ τέτοιο πάθος τό ζων αιτώ, ώστε έγκαψε κατάποτε στό φύλο του κομπάτη Ντέ Μαρσέλλον :

— « Αγαπά τόν χαρακτήρα τής γάτας, γιατι είνε άνεχάρτητος και σχέδιον σχάριστος. Την χαρεύεις και έκεινη σπάνιων τή ράχη της. Αισθανεται μιά βαθειά ήδονή. 'Ενω ό σκυλος, σταν τόν χαρίσει διό κύριος του, αισθανεται μιά λιλιθία εύχαριστης νά άγαπηται και νά είνε πιστός σ' αύτόν, κλιών ακόμη δέχεται πότε τίς κλωτσίες του. 'Ο Μπιφφόν έγραψε άρκετα είς βάρος τής γάτας. 'Έγω έργαζματι γιατί πάντα έποκατάστασι της και έλπιζω ότι θά κατορθώσω νά τήν έπιτάλλω ως ζων της μόδας». *

* * *

Ο Βίστιο Οίνγκω είχε κατασκευάσει μέσα στό σαλόνι του ένα ιδιαίτερο σπίτι, στολισμένο μέ πορφύρα, για τήν γατομάνην του

γάτα, τήν Καλούργαρα.

Ο Μεσιμέ έλεγε σιγάν για τή γάτα : « Έχει τόσο πνεύμα! Τί κρίμα νά είνε τόσο εύερέθιστη! Και μιλούσε ώρες όλολκηρες για τή δική του γατούλια, φύλλοντας της γάτας.

Η γατοφύλια ίωνος τῶν άνδρων είνε άδινθανον νά συγκρήθη με τόν τανατούσιο, μέ τόν άντοιο άγαπον τή γάτα ή γρανάζες. Μερής απ' αύτες είνε ίκανες νά κάνουν και φύνο άσων, για μιά τρόχη τής γάτας τονγαστούσες. Ή σύνγονος τον άντοιο πατοσερόπορος Κονοταντίνον τόν Μονούχον έτερογενος μέτι τη γατούλια της, μέσου στό ίδιο γονόν πάπα.

Η δοιούσσα Μιρέσιο μάτιον ή' αν πήγανε είχε μάζη της πάντα τό τόπο, τόν περίπτωμα Κασίσφαρα.

Η κυρία Ρεκάντε έκανε σάν τρελλή, μάλις άδιαθετούσε λιγάκι ή γάτα της, ή Δωροθέα.

Ιστορική πεύκη είναι και μά μείνη ή Μενίμ, ή γατούλα τής κυρίας Λεπτικέ. Οταν απέθανε — ναι, πεθάνε, κι' όχι φύτησε — ή Μενίμ, ή κορίδια της τής θετήσαν ένα πανάριόν του και καλιτεγγινόταρο ανυψιό από μονόλιθο μάρμαρο, απάνω στό διπόνο άντηρες σκαλισμένο τό άντηραντο μαζί μενηνή γάτας, άνατανωνέντης σ' ένα ποτονέντο προσκέφαλο, από μάρμαρο λεγάν. 'Απάνω στήν άσφαλτο πλεύση τού πάθοντος τό θάνθρωπος :

— Ένθαδέ κείται ή Μενίμ, ή πιό άξιαγάπτηρη όπ' άλες τίς γάτες! ...

Τά τής γατοφύλιας ίωνες δεν τελειώνουν έδοι. Θύ γράφουμε σχετισμός και στό προσεγγές φύλλο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΘΛΟΣ ΑΚΟΜΗ!

Ο Διαγόρας ο Μελιτάριος καταβιάσθηκε έριμην είς θάνατον τή έπειτηνήθησε, γιατι έφοιξε μέσα στό τζάνι ένας πανδοχείοντας :

— Κάνε σήμερα νά βρώση ή γέντρα ... Θά είνε κι' αύτο ένας από τους άσθλους σου ...

